

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23CoCsp/4/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2717203929
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bundzelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2717203929.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Bundzelová a sudkýň: JUDr. Daša Kontríková a Mgr. Katarína Arnouldová, v právnej veci žalobcu: M. N., nar. XX.XX.XXXX, trvalý pobyt Z. R. XX, XXX XX D., zastúpený: Sidor a partneri, s.r.o., IČO: 52 635 970, so sídlom Železničná 4/A, 920 01 Hlohovec, proti žalovanému: Všeobecná úverová banka a. s., IČO: 31320155, so sídlom Mlynské Nivy 1, 829 90 Bratislava, zastúpený: ČERNEJOVÁ & HRBEK, s.r.o., IČO: 36857513, so sídlom Kýčerského 7, 811 05 Bratislava, o zaplatenie 680,64 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Skalica č. k. 1Csp/54/2017-131, zo dňa 31. júla 2018, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie sa p o t v r d z u j e .
- II. Žalobcovi sa voči žalovanému priznáva právo na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi titulom bezdôvodného obohatenia sumu 680,64 eur s 5 % úrokom z omeškania ročne od 03.01.2017 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Rozsudok súd prvej inštancie odôvodnil právne aplikáciou § 9 ods. 1, 2, 3, 4, 5, § 11 ods. 1 písm. a) zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len ZoSU), § 39 § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1, a 5, § 54 ods. 1, 2, § 100 ods.1 a 2, § 101, § 107 ods. 1, 2, 3, § 451 ods. 1 a 2, § 517 OZ Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ), § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., § 499, § 502 ods. 1, § 503 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka. Vecne argumentoval tým, že po oboznámení sa z obsahom obchodných podmienok pre úver a sadzovníka poplatkov, ktoré sú súčasťou zmluvy súd zistil, že obchodné podmienky sú na predtlačenom formulári zle čitateľné pre veľmi malé písmo. Súd v rámci výkladu (aplikácie) noriem občianskeho práva, musí vyhodnotiť medze aplikácie zásady zmluvnej voľnosti (§ 2 ods. 3 OZ) vo svetle princípu proporcionality (čl. 1 Ústavy SR) a povinnosti súdu dbať na to, aby sa práva nezneužívali (§ 2 OSP). V týchto intenciách, a o to viac v prípadoch, keď je zmluvná voľnosť niektorého z účastníkov zmluvného vzťahu (spotrebiteľa) obmedzená, keďže žiadnym spôsobom nemôže ovplyvňovať obsah zmluvných dojednaní, musí zvážiť proporcionality každého jednotlivého zmluvného ustanovenia a vyvodit' z neho primerané následky. Ani legitímne očakávania žalobcu nemôže byť prekážkou v deklarovaní niektorého zo zmluvných dojednaní ako neplatného, a to najmä v prípadoch, keď tieto ustanovenia sám v zmluve a zmluvných podmienkach formuloval.

3. V komplexe vysloveného právneho názoru súdu a s prihliadnutím k výkladu priaznivejšieho pre spotrebiteľa (§ 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka) súd dospel k záveru, žaloba bola podaná dôvodne v celom rozsahu. Súd pri svojom rozhodnutí vychádzal i zo Smernice rady 93/13/EHS zo dňa 5.4.1993

o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, kde v čl. 3 ods. 2 sa nepovažuje podmienka za individuálne dohodnutú, ak bola navrhnutá vopred a spotrebiteľ nebol preto schopný ovplyvniť podstatu podmienky, najmä súvislosti s predbežne formulovanou štandardnou zmluvou. Podstatné pre rozhodnutie v preukázaných skutkových okolnostiach s ohľadom na uvedené právne predpisy boli najmä nasledovné úvahy. Na základe písomnej zmluvy o úvere žalobca poskytol žalovanému reálne úver t.j. finančné prostriedky v sume 1.309,36 eur. Žalovaný splatil žalobcovi postupne sumu celkom vo výške 1.990,- eur. Z obsahu zmluvy o poskytnutí úveru si súd ustálil, že v nej neboli dodržané povinné náležitosti spotrebiteľskej zmluvy, a to podľa § 9 ods. 2 písm. a), b), d), f) g), j) i) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len ZoSÚ) ku dňu uzatvorenia zmluvy, teda absentujú údaje o druhu poskytnutého úveru, označenie veriteľa, označenie spotrebiteľa (sú uvedené len údaje označené o klientovi a to meno, priezvisko a adresa trvalého bydliska nie trvalého pobytu). Ak má zmluva obsahovať základné náležitosti zmluvy dané zákonom, podľa názoru súdu nepostačuje ich prípadné uvedenie vo všeobecných tvrdeniach, v cenníku, najmä ak nie je pevne spojený so samotnou zmluvou. Zároveň zo samotnej žaloby musia vyplývať skutkové tvrdenia o splnení základných náležitostí zmluvy, ak majú byť uvedené v prílohách zmluvy (hoci aj by mali byť jej súčasťou bez spojenia § 273 Obch. zák.), musia byť presne citované dané ustanovenia, nakoľko súd nemá suplovať činnosť žalobcu a vyhľadávať skutkové tvrdenia, ktoré mal sám žalobca uviesť v žalobe. Súd taktiež zistil, že úroková sadzba, RPMN, priemerná RPMN bola v zmluve uvedená len v príklade, indikatívny výpočet. Základné náležitosti nemôžu byť vymedzené len v obchodných podmienkach či poplatkoch, pretože potom by fakticky zmluva obsahovala len vymedzenie mena veriteľa a dlžníka a pre samotného dlžníka by bola neprehľadná, pretože jej základné ustanovenia by musel náročne vyhľadávať, prípadne v snahe ich zistiť by sa mohol dostať do omylu použitím viacerých obdobných inštitútov pre rôzne vzťahy. Všeobecné obchodné podmienky a cenník majú upravovať všeobecné náležitosti, ktoré sú dané vopred a ktorými sú podmienené vzájomné vzťahy ale nemôžu obsahovať základné ustanovenia zmluvy, ktoré musia byť dohodnuté a uvedené pri uzatváraní úveru. Podľa názoru súdu absentujú v zmluve okrem uvedenia výšky úrokových sadzieb spotrebiteľského úveru, najmä podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny aj dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Pokiaľ by súd pre absenciu skutkových tvrdení mal považovať úver za bežný spotrebiteľský úver, absentuje väčšina základných náležitostí zmluvy. Z uvedeného dôvodu súd podľa § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. považoval poskytnutý spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov. Žalobca bol povinný splatiť, len reálne poskytnuté finančné plnenia zo strany VÚB a.s., to je sumu 1.309,36 eur. Žalobca zaplatil na úver sumu 1.990,- eur, ktorú žalovaný prijal ako plnenie. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, a v danom prípade žalovaný sa na úkor žalobcu obohatil o sumu 680,64 eur. Podľa § 451 ods. 1 a 2 OZ kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať, a preto súd žalobnému návrhu vyhovel a zaviazal žalované ho na zaplatenie sumy 680,64 eur spolu s 5 % úrokom z omeškania od 03.01.2017 do zaplatenia. Pri úroku z omeškania má súd preukázané, že žalovaný je v omeškaní so splnením dlhu od uvedeného dátumu, lebo žalovaný bol vyzvaný žalobcom na vydanie bezdôvodného obohatenia predsporovou výzvou zo dňa 20.12.2016, aby vydal bezdôvodné obohatenie do 14 dní od doručenia uvedenej výzvy (výzva bola žalovanému doručená dňa 20.12.2016 prostredníctvom mailu).

4. Súd žalovaného námietku premlčaného nároku, ktorý je predmetom dlhu, považuje za bezdôvodnú, lebo v danej právnej veci bezdôvodné obohatenie vzniklo v dôsledku bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Doposiaľ nebola prekonaná judikatúra súdneho dvora Európskej únie o existencii nezanedbateľného nebezpečenstva, že priemerný spotrebiteľ nepoukáže na neprijateľnosť zmluvnej podmienky v čase jej uzatvárania (porov. spojené prípady C-244/98 až 244/98). Tým sa ale zákonite natíska otázka, že ak takéto obavy existujú v čase vzniku zmluvy, o čo menšie obavy existujú v čase, keď spotrebiteľ vykonáva reálne plnenie z takejto zmluvnej podmienky. Zdá sa, že je tu rovnaké nebezpečenstvo a reálny život to potvrdzuje, že spotrebiteľia platia z nevedomosti správne aplikovať právo. Je úplne logické sa domnievať, že spotrebiteľia by asi sotva platili, ak by mali vedomosť, že platiť nemajú. Nie sú však chránení neobmedzenú dobu, ale len kým im neuplynie objektívna premlčacia doba, ktorá začína plynúť bez ohľadu na to, či sa dozvedeli o bezdôvodnom obohatení a o tom, kto sa na ich úkor obohatil. Zákon pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby predpokladá to, kedy sa dotknutá osoba dozvedela o bezdôvodnom obohatení a kto ho získal. Súd súčasne zdôrazňuje, že každý je povinný poznať právo, no nikomu nemožno nanútiť povinnosť, aby to právo vedel aj správne aplikovať. Kým pre objektívnu dobu by mal byť okamih jej začiatku nepochybný (čas platenia úrokov zo

strany žalobcu), tak pri subjektívnej premlčacej dobe bude dôležité zistenie, kedy sa žalobca dozvie o tom, že sa žalovaný na jej úkor bezdôvodne obohatil a v akej výške. Žalovaný v konaní nedoložil žiaden dôkaz, že by žalobca mal zaplatením poslednej splátky úveru získať vedomosť, o tom že začala plynúť subjektívna lehota premlčania, alebo to že úver je bezúročný, keď žalovaný, ako odborník v poskytovaní úverov počas celého konania tvrdil, že zmluva o úvere má všetky náležitosti, ktoré má podľa zákona obsahovať. Z uvedených dôvodov súd považoval námietku premlčania za bezdôvodnú.

5. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania súd vychádzal z § 255 ods. 1 CSP, § 262 ods. 1 CSP a úspešnému žalobcovi v konaní priznal náhradu trov konania vo výške 100 %.

6. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalovaný prostredníctvom právneho zástupcu podľa § 365 ods. 1) písm. d), f) a písm. h) CSP. Odvolanie odôvodnil tým, že Rozsudok je v odvolaní napádanej časti založený na zmätočnom, nejasnom a v konečnom dôsledku nesprávnom skutkovom a právnom posúdení skutkového stavu; z dôvodu nedostatočného odôvodnenia je Rozsudok nepreskúmateľným súdnym rozhodnutím. Z Odvolaním napádaného Rozsudku je zrejmé, že prvostupňový súd sa príslušným ustanovením § 220 ods. 2 CSP dôsledne neriadil. V odôvodnení rozsudku sa navyše súd nie celkom vysporiadal s kľúčovými právnymi otázkami, ktoré v tomto konaní vyvstali - jedná sa najmä o otázky týkajúce sa mechanizmu uzavretia Zmluvy o úvere a skladby Zmluvy o úvere uzavretej medzi Žalobcom a Žalovanou a obsiahnutiu jednotlivých, jej zákonom vyžadovaných náležitostí. Rozsudok tak pôsobí dojemom nedostatočnosti a nepresvedčivosti.

7. Rozsudok prvostupňového súdu totiž „stojí“ na kriticky nesprávnom skutkovom posúdení predložených dôkazov, ako aj nesprávnej a zmätočnej interpretácii a aplikácii právnych noriem vzťahujúcich sa na prejednávajúcu vec. Rozsudok v konečnom dôsledku neumožňuje v dostatočnej miere posúdiť či preskúmať jeho zákonnosť, nehovoriac už o naplnení požiadavky jeho presvedčivosti. Odôvodnenie Rozsudku je navyše vo viacerých častiach značne neurčité a zmätočné. Konštatovaním záveru o absencii údaju podľa ust. § 9 ods. 2 písm. a), b), d), f), g), j), i) ZoSÚ, došlo zo strany súdu prvej inštancie k nesprávnym skutkovým zisteniam a odňatiu možnosti našej spoločnosti konať pred súdom

8. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho Rozsudku v bode 7 uvádza: „Z obsahu zmluvy mal súd preukázať, že výška mesačnej splátky je špecifikovaná sumou, čiže nie je presne špecifikovaná v zmysle § 9 ods. 2 písm. a), b), d), f), g), j), i) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch ku dňu uzatvorenia zmluvy, teda absentujú údaje o druhu poskytnutého úveru, označenie veriteľa, označenie spotrebiteľa (sú uvedené len údaje označené o klientovi a to meno, priezvisko a adresa trvalého bydliska nie trvalého pobytu), nie je jasný a zrozumiteľný uvedený údaj trvaní zmluvy a termíne konečnej splatnosti úveru, celková výška úveru je uvedený len údaj o predschválenom úverovom rámci, chýba údaj o priemernej úrokovej sadzbe, chýba údaj o RPMN, o ročnej úrokovej sadzbe, je len uvedený indikatívny údaj“ Citovaný bod 7 však pôsobí dojemom nezrozumiteľnosti, zmätočnosti a absolútnej nesprávnosti. Z odôvodnenia Rozsudku v podstate vyplýva, že súd konštatoval záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru poskytnutého Zmluvou o úvere na základe údajnej absencie takmer všetkých obsahových náležitostí, uvedených v ZoSÚ. Navyše je potrebné dodať, že prvá časť uvedeného bodu, kedy súd spája výšku mesačnej splátky s údajnou absenciou ostatných náležitostí, nedáva po logickej stránke žiaden význam.

9. Súd prvej inštancie uvádza, že absentujú údaje o druhu poskytnutého úveru. Ide o nepravdivé tvrdenie, nakoľko špecifikácia úveru sa jasne nachádza nie len v obchodných podmienkach ako platnej právnej súčasť Zmluvy o úvere, ale nad rámec je tento údaj uvedený aj vo formulári s názvom Štandardné Európske informácie o spotrebiteľskom úvere (ďalej ako „Formulár“) v časti 2. Opis hlavných vlastností spotrebiteľského úveru. Pokiaľ prvostupňový súd tvrdí, že v Zmluve o úvere chýba označenie spotrebiteľa a veriteľa, tak nám nie je jasné, či vôbec prvostupňový súd Zmluvu o úvere čítal, pretože údaje o veriteľovi sa absolútne prehľadne nachádzajú hneď na prvej strane samotnej Zmluvy o úvere pod názvom produktu a údaje o spotrebiteľovi sa nachádzajú v časti I. s názvom - Osobné údaje o klientovi. Pokiaľ prvostupňový súd namieta, že je uvedená len adresa trvalého bydliska a nie adresa pobytu, tak je to jedine z toho dôvodu, že adresa trvalého pobytu je totožná s adresou trvalého bydliska. V prípade, že by naša spoločnosť duplicitne uvádzala tie isté údaje dvakrát, Zmluva o úvere by bola neprehľadná a naplnená zbytočným textom, čo by dozaista prekážalo či klientovi alebo aj neskôr súdu, ktorý by nám vytýkal, že takáto zmluva je neprehľadná. Súd prvej inštancie mu ďalej vyčíta, že v Zmluve o úvere sa nenachádza údaj o konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. V tomto konkrétnom prípade

však ide o zmluvu uzavretú na dobu neurčitú, ktorej predmetom je revolvingový úver, t.j. svojou povahou neustále dopĺňaný a čerpaný úver - z uvedeného je zrejmé, že údaj o konečnej splatnosti je v tomto prípade vopred nedosiahnuteľný, nakoľko jeho hodnota je závislá primárne od spôsobu, frekvencie a výšky čerpania a splácania úverových prostriedkov zo strany spotrebiteľa, čo dopredu prirodzene nevie určiť ani odhadnúť (a pravdepodobne to pri podpise zmluvy nevie v podstate ani sama žalobkyňa). Nakoľko nie je možné vopred s určitosťou uviesť konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru, požiadavka zákona je v tomto prípade plne splnená uvedením údajov o (i) splatnosti splátok a o (ii) uzavretí zmluvy na dobu neurčitú (s možnosťami ukončenia v zmysle zmluvy). Dokonca aj článok X., bod 62. obchodných podmienok jasne deklaruje, že „zmluva, ktorej súčasťou sú tieto Obchodné podmienky, sa uzatvára na dobu neurčitú“. Nasledujúci bod 63. zase uvádza, že „zmluva zaniká (a) odstúpením od zmluvy, (b) dohodou zmluvných strán, (c) výpoveďou ktorejkoľvek z nich“. Na základe uvedeného je preto názor súdu o údajnej absencii údajov o konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru zjavne nesprávny. Uvedené platí aj vo vzťahu k námietke súdu o absencii celkovej výšky úveru, predsa spoločnosť nevie vopred odhadnúť, koľko finančných prostriedkov zo Zmluvy o úvere bude žalobca čerpať, vopred to nevie ani sám žalobca.

10. Z uvedeného dôvodu je uvedená výška úverového rámca sumou, do výšky ktorej môže žalobca jednorázovo čerpať. Ak súdu chýba údaj o ročnej úrokovej sadzbe predmetného úveru, tak si je takmer istý, že súd Zmluve o úvere nemohol venovať ani najmenšiu pozornosť, pretože tento údaj sa nachádza viac než prehľadne uvedený priamo v Zmluve v časti III. - Podmienky úveru. Okrem toho sa tento údaj nachádza aj vo Formulári a v neposlednom rade bol počas celého zmluvného vzťahu tento údaj oznamovaný žalobcovi v pravidelných mesačných výpisoch, ktoré žalobcovi spoločnosť zasielala. Vo vzťahu k údajom o RPMN a údajom o priemernej RPMN si dovoľuje len opätovne poukázať na jeho argumentáciu uvedenú vo vyjadrení k žalobe zo dňa 18.12.2017 (ďalej ako „Vyjadrenie žalovanej“), kde sa v časti 1.2 až 1.4 dosť podrobne uviedol, že tento údaj mu v Zmluve o úvere v žiadnom prípade nechýba, je uvedený v podobe indikatívneho výpočtu, tak ako to ZoSÚ vyžaduje a predpokladá pri kreditných kartách. Prvostupňový súd si však nedal ani len najmenšiu námahu odôvodniť svoje závery, ktoré uviedol do odôvodnenia, stroho skonštatoval absenciu údajov, ktoré sú už pri letnom pohľade jasne prítomné v Zmluve o úvere. Rozsudok tak pôsobí dojmom arbitrárnosti.

11. Vyššie uvedené nepochopenie a následná zmatečnosť záverov súdu prvej inštancie vo vzťahu k predmetným údajom Zmluvy o úvere by však pravdepodobne nenastali v prípade, ak by súd v rámci konania mu umožnil uskutočňovať voči predmetnému záveru mu prislúchajúce procesné práva v zmysle CSP. Rozsudok je v tejto časti totiž (okrem už vyššie uvádzaných výčitiek tiež) nepripustne prekvapivým a nepredvídateľným rozhodnutím, nesúcim závažné znaky arbitrárnosti rozhodovania. Je tomu tak z dôvodu, že záver o údajnej absencii väčšiny údajov podľa § 9 ods. 2 a), b), d), f), g), j), i) sa po prvý krát dozvedeli až doručením písomného vyhotovenia Rozsudku. Nakoľko však v priebehu celého prvoinštančného konania nebola žalobcom absencia predmetných náležitostí v Zmluve o úvere tvrdená, tak ich spoločnosť nemala reálnu možnosť (a ani dôvod) sa voči tomuto akýmkoľvek účinným spôsobom brániť. Procesný postup súdu, ktorý bez upovedomenia strán sporu a po vyhlásení dokazovania za skončené, konštatuje pre vec zásadný skutkový a právny záver bez toho, aby sa stranám sporu umožnil k tomuto svojmu právnemu posúdeniu veci akokoľvek vyjadriť, považuje za postup, ktorým došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces.

12. Napokon nezodpovedanou v Rozsudku ostáva aj nevyhnutne súvisiaca otázka - na akom právnom základe súd prvej inštancie založil svoju právomoc na ex offo skúmanie a vyhodnocovanie obsahových náležitostí Zmluvy o úvere v prípade, ak ich absencia nie je žiadnou sporovou stranou tvrdená.

13. Vo vzťahu k skúmaniu obsahových náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa ustanovení ZoSÚ je tak prinajmenšom otáznou, či súd prvej inštancie nepostupoval nad zákonom dovolený rámec (postup ultra vires) a v rozpore so zásadou kontradiktórnosti konania. V uvedenej súvislosti zároveň ostáva zároveň otáznou, či postupom, kedy súd de facto formuluje nové skutkové tvrdenia za jednu zo sporových strán, nedošlo tiež k porušeniu zásady rovnosti strán v konaní, zakotvenej najmä v čl. 6 CSP, a to aj s prihliadnutím na osobitný status žalobcu ako spotrebiteľa, čoby slabšej strany sporu. Z ust. § 290 až 300 CSP totiž nevyplýva a ani nemožno vyvodiť záver, ktorý by poskytoval súdu priestor na faktické zastupovanie spotrebiteľa ako sporovej strany v povinnosti tvrdenia základných a zásadných skutkových okolností podanej žaloby.

14. Prvostupňový súd mal za to, že námietka premlčania ním vznesená je bezdôvodná. Trvá na vznesenej námietke premlčania, resp. žiada súd, v prípade nevyhovenia tejto námietke, aby riadne odôvodnil záver o údajnom úmyselnom konaní žalovanej. Na základe vyššie uvedených nedostatkov odôvodnenia týmto Odvolaním napádaného Rozsudku súdu prvého stupňa je možné konštatovať porušenie základného práva na spravodlivý súdny proces, ktoré je zakotvené a garantované v Článku 46 ods. 1 z. č. 460/1992 Zb. Ústava Slovenskej republiky v znení neskorších ústavných zmien (ďalej „Ústava SR“), v Článku 36 ods. 1 ústavného z. č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd ako ústavný zákon Federálneho Zhromaždenia Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky a v neposlednom rade, berúc do úvahy medzinárodné záväzky Slovenskej republiky, i v Článku 6 ods. 1 (Právo na spravodlivé súdne konanie) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

15. Zo skutočností podrobne uvedených v jeho Odvolaní proti Rozsudku je zrejmé, že Rozsudok nie je možné považovať za jasný a presvedčivý, ktorý by riadne odpovedal na zásadné otázky sporu. Povinnosť vo veci konajúceho súdu náležite a riadne odôvodniť svoje rozhodnutie tak, aby spĺňalo minimálne podmienku presvedčivosti konštatoval vo svojej rozhodovacej činnosti i Najvyšší súd Slovenskej republiky. Je tak možné vysloviť záver, že povinnosť konajúceho súdu riadne (bez skutkových a právnych omylov a zrejmych nesprávností) odôvodniť svoje rozhodnutie, v ktorom sa vysporiada so zásadnými otázkami konania, je súčasťou práva na spravodlivé súdne konanie a spravodlivý proces, pričom absenciu náležitého odôvodnenia súdneho rozhodnutia je nutné kvalifikovať ako „denegatio iustitiae“, t.j. popretie spravodlivosti. Rovnako aj podľa právneho názoru Ústavného súdu Slovenskej republiky, súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý súdny proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Rozsudok z vyššie uvedených dôvodov je prakticky nepreskúmateľný, keďže predmetné, prvostupňovým súdom prezentované odôvodnenie Rozsudku podľa názoru žalovanej nekorešponduje so základnými požiadavkami na presvedčivosť a riadne odôvodnenie súdnych rozhodnutí. Stručné skutkové a právne závery prvostupňového súdu sú podľa názoru žalovanej právne nepodložené; zo skutkového a právneho hľadiska ich nepovažuje za správne. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti navrhuje, aby odvolací súd po prejednaní veci v odvolacom konaní zmenil napadnutý Rozsudok súdu prvého stupňa, a to tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne a prizná nám náhradu trov prvostupňového aj odvolacieho konania alebo aby zrušil napadnutý Rozsudok súdu prvého stupňa v rozsahu tohto Odvolania a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

16. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Uviedol, že zotrváva na svojich doterajších vyjadreniach a procesných návrhoch na rozhodnutie vo veci samej, pričom žiada, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v tejto veci potvrdil ako vo výroku vecne správny.

17. Berúc do úvahy doterajšie vyjadrenia žalovaného k veci samej, ktoré sú obsahom súdneho spisu, je podľa názoru žalobcu zrejmé, že dôvodnosť odvolania žalovaného podaného proti rozsudku súdu prvej inštancie, nie je daná.

18. Odvolanie žalovaného obsahuje podľa názoru žalobcu najmä opakované tvrdenia žalovaného, na ktoré dostal žalovaný relevantnú odpoveď v rámci obsahu odôvodnenia rozhodnutia. Žalovaný opakovane poukazuje na to, ako rozsudok súdu na žalovaného „pôsobí“ a v ostatnom opakuje tvrdenia už uvádzané v konaní na prvom stupni, čo však samo o sebe nie je dôvodom na zmenu rozhodnutia. Súd v bode 38. Rozsudku jasne uviedol, že z obsahu zmluvy o poskytnutí úveru, že v nej neboli dodržané povinné náležitosti spotrebiteľskej zmluvy, a to podľa § 9 ods. 2 písm. a), b), d), f) g), j) i) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch.

19. Uvedený záver súdu je samozrejme správny. Žalobca poukazoval vo svojich podaniach opakovane na to, že žalovaný formulárovú Žiadosť/Zmluvu nekoncepcoval tak, aby spĺňala základné požiadavky na zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Pokiaľ žalovaný podstatné náležitosti uviedol len formou príkladu, prípadne určil ich obsah do obchodných podmienok, cenníka, ktoré formálne priložil k vlastnému podaniu, nemôže byť tak zhojený nedostatok v podobe absencie podstatných náležitostí.

20. Všeobecné obchodné podmienky, ak sa majú stať súčasťou zmluvy, môže sa to udiť prostredníctvom transparentnej inkorporačnej doložky. (napríklad aj Rozsudok sp. zn. 6Co/236/2012 zo dňa 11.06.2013 Krajský súd v Prešove)

21. Súd prvého stupňa uviedol, že "...Všeobecné obchodné podmienky a cenník majú upravovať všeobecné náležitosti, ktoré sú dané vopred a ktorými sú podmienené vzájomné vzťahy ale nemôžu obsahovať základné ustanovenia zmluvy..." Žalobca sa s uvedeným záverom súdu stotožňuje, neplatná inkorporačná doložka má iba tie účinky, že všeobecné obchodné podmienky a Cenník sa nestali súčasťou zmluvy. Rovnako sa možno stotožniť so záverom súdu v bode 37. rozsudku, že obchodné podmienky sú na predtlačenom formulári zle čitateľné pre veľmi malé písmo. (K drobnému písmu porov. nález I. ÚS 342/09 ČR ; nález Ústavného soudu ze dne 11. listopadu 2013, sp. zn. I.ÚS 3512/11)

22. Žalovaný bol povinný preukázať, že obchodné podmienky boli spotrebiteľovi známe, resp. že boli k zmluve priložené ako neoddeliteľná súčasť zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a to tak, aby sa spotrebiteľ mohol pred uzavretím zmluvy skutočne oboznámiť so všetkými svojimi právami a povinnosťami, čo však v konaní žalovaným preukázané nebolo.

23. Žalovaný sa tiež v odvolacom konaní odvoláva na Formulár o štandardných európskych informáciách o spotrebiteľskom úvere, avšak vzhľadom k tomu, že žalobcovi tento poskytnutý nebol a žalovaný v konaní ani nepreukázal jeho existenciu, nie je zrejmé, prečo tvrdí jeho existenciu (v bode 2.2 vyjadrenia). Aj Najvyšší súd SR v konaní pod sp. zn.: 7Sžo/61/2015 zo dňa 28. júna 2016, tiež 6Sžo/21/2013 zo dňa 27.11.2013 uviedol, že zmluvná podmienka, podľa ktorej spotrebiteľ podpisom zmluvy prehlasuje, že pred uzavretím zmluvy bol písomne oboznámený so zmluvnými podmienkami prostredníctvom formulára, ktorý mu bol doručený a tento prevzal, tak ako to je uvedené v časti zmluvy Spoločné ustanovenia, je neprijateľná z dôvodu, že na spotrebiteľa neprijateľne prenáša dôkazné bremeno v otázke oboznámenia sa s obsahom formulára.

24. Súdny dvor v Rozsudku Súdneho dvora z 18. decembra 2014 Vo veci C 449/13, CA Consumer Finance SA proti Ingrid Bakkausovej, Charline Bonatovej, rod. Savaryovej, Florianovi Bonatovi zaujal postoj aj k paušalizovaným vyhláseniam spotrebiteľov vo formulárových zmluvách, ktoré ešte samé o sebe nepredstavujú pre dodávateľov unesenie dôkazného bremena.

25. Predpísaná písomná forma musí byť zachovaná vo vzťahu k esenciálnym, teda k podstatným obsahovým náležitostiam zmluvy. (napríklad aj Rozhodnutie Krajský súd Žilina sp. zn.: 7Co/16/2016 zo dňa 27.01.2016).

a) Údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov (ďalej len „RPMN“)

O tom, že RPMN pri revolvingovom úvere je možné vypočítať na začiatku úverového vzťahu nie je pochybnosť, napokon dôkazom uvedeného tvrdenia je i to, že žalovaná disponovala všetkými potrebnými údajmi urobila indikatívny výpočet RPMN - teda sama žalovaná potvrdzuje, že uvedené je možné.

26. Totiž z Prílohy č. 2 k zákonu č. 129/2010 Z. z. vyplýva, že základná rovnica vyjadruje rovnosť poskytnutého spotrebiteľského úveru na jednej strane a splátok a poplatkov na strane druhej. Základnou rovnicou, ktorá vyjadruje ročnú percentuálnu mieru nákladov, kladie do rovnováhy na ročnom základe celkovú súčasnú hodnotu čerpaných prostriedkov na jednej strane a celkovú súčasnú hodnotu splátok a platieb poplatkov na strane druhej. Ak zmluva o spotrebiteľskom úvere umožňuje spotrebiteľovi čerpať peňažné prostriedky ľubovoľne, celková výška spotrebiteľského úveru sa považuje za vyčerpanú okamžite a v plnej výške.

27. Avšak aj pokiaľ ide o indikatívny výpočet, tento je nesprávny, nakoľko právna úprava v tejto otázke jasne hovorí o tom, že RPMN a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, musia byť vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

28. Je teda zrejmé, že aj pokiaľ ide o absenciu RPMN v Zmluve, záver súdu o tom, že požiadavka zákona je nie je splnená, je absolútne správny v súlade s právnou úpravou. Napokon aj Indikatívny

výpočet trpí zásadnou vadou výpočtu z dôvodu, že keďže spotrebiteľ má dostať riadnu informáciu o RPMN v čase uzatvorenia Zmluvy. Indikatívny výpočet žalovaná uviedla ku dňu 01.07.2011 a Zmluva bola žalobcom podpísaná až 05.07.2011 a žalovanou 8.07.2011, teda takýto údaj nemal pre žalobcu absolútne žiadnu výpovednú hodnotu.

b) Ročná úroková sadzba

V bode 38. rozsudku je uvedené, že "...Podľa názoru súdu absentujú v zmluve okrem uvedenia výšky úrokových sadzieb spotrebiteľského úveru, najmä podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny aj dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere..." Uvedený záver súdu je samozrejme správny a v súlade s dikciou ustanovenia §9 ods. 2 písm. i) a tak súd v predmetnej veci konštatoval v obsahu rozsudku Obchodné podmienky, aj keby sa stali súčasťou Zmluvy (čo nebolo preukázané) majú len doplňujúci charakter a nemôžu v nich byť uvádzané podstatné náležitosti Zmluvy.

c) Druh spotrebiteľského úveru

Žalovaný dodatočne vykladá podstatné náležitosti spotrebiteľského úveru, vrátane podstatnej náležitosti, ktorou je označenie Duhu spotrebiteľského úveru. Opäť odkazuje na obchodné podmienky avšak je zrejme, že Zmluva údaj neobsahuje. Zákon o spotrebiteľských úveroch ustanovuje povinnosť jej uvedenia v Zmluve, pričom žalovaného odkaz na zmluvné podmienky je právne irelevantný. Všeobecné obchodné podmienky (aj keby sme pripustili platnosť inkorporačnej doložky, čo nepripúšťame) majú doplňujúci charakter, vysvetľujúci, napokon ako bolo uvedené aj v rozsudku súdu v predmetnej veci.

29. Teda záver súdu o absencii podstatnej náležitosti je rovnako správny, čo v podstate potvrdzuje aj sám žalovaný, že Zmluva údaj neobsahuje, ale až Obchodné podmienky.

d) Označenie zmluvných strán

Zmluva/Žiadosť je nezrozumiteľná, grafické znázornenie textu je mätúce a v častiach je potrebné čítať text priblížením, aj s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR 23Cdo/2942/2009, v ktorom Najvyšší súd ČR ustálil, že: „Nemožnosť určitý text prečítať bez vynaloženia zvláštného úsilia a bez využitia zvláštnych pomôcok, by bola sama o sebe dostačujúcim dôvodom pre konštatovanie neplatnosti Zmluvy o úvere pre jej nezrozumiteľnosť, nakoľko platí, že právny úkon je nezrozumiteľný, ak jediná osoba po jazykovej stránke nedosiahol v dôsledku vadného slovného či iného sprostredkovania (rozumej v skúmanom prípade vizuálneho spracovania) jasného vyjadrenia vôle.“

30. Žalovaný mal zrozumiteľne označiť zmluvné strany, totiž nie každý „klient“ žalovanej je aj jej dlžníkom, ale iba ten ktorý uzatvorí so žalovaným zmluvu o úvere, po splnení ostatných podmienok. Teda každý kto je v zmluve o úvere riadne označený v zmysle postavenia v zmluvnom vzťahu a požíva také práva a povinnosti, ktoré k uvedenému statusu prislúchajú. Klient je osoba, ktorá však nemusí byť dlžníkom. Nie je bez právneho významu ani to, že nikto nie je označený ako veriteľ, a subjekty vystupujúce v tejto pozícii sú dva a vôbec nie je zrejme ku komu je žalobca (ak sa nachádza v pozícii dlžníka) zaviazaný plniť, rovnako nevyplýva, ktorý z dvoch (potenciálnych subjektov, ktoré v čase uzatvorenia Zmluvy poskytovali úvery spotrebiteľom) sa zaväzujú poskytnúť schválenú sumu úveru.

31. Je teda zrejme, že Zmluva i v tejto časti trpí zásadným nedostatkom pokiaľ ide o základnú požiadavku zrozumiteľnosti označenia zmluvných strán a záver súdu o absencii uvedenej náležitosti je samozrejme rovnako správny. Nemožno predsa dodatočne vykladať ustanovenia Zmluvy tak ako je to vhodné k danej situácii, a ak je to potrebné, potom v zmysle ustanovenia § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka platí výklad priaznivejší pre spotrebiteľa.

32. Žalovaný vo svojom odvolaní konštatuje (bod 2.3), že sa nemal možnosť oboznámiť sa s námietkami k vadám Zmluvy, ktoré v konečnom dôsledku vyhodnotil ako dôvody bezúčinnosti.

33. V tejto súvislosti žalobca namieta tvrdenia žalovaného nakoľko žalobca vo svojich podaniach, uviedol pomerne rozsiahle námietky vo vzťahu k absencii podstatných náležitostí na čo žalovaný aj reagoval. Žalobca v reakcii na podania žalovaného v predmetnej veci urobil a riadne doručil súdu podania zo dňa 25.04.2018 a 28.05.2018, kde pomerne rozsiahlo a dôsledne argumentoval k námietkam žalovaného, teda žalovaný mal možnosť sa oboznámiť a rozporovať tvrdenia žalobcu.

34. Pokiaľ žalovaný spochybňuje právomoc konajúceho súdu posudzovať ex offo neprijateľnosť zmluvných dojednaní vo formulárovej zmluve bod 2.4. odvolania (aj keby ich žalobca nenamietal, čo v predmetnej veci nie je splnené, žalobca urobil rozsiahle podania, kde špecifikoval a právne vady argumentoval) dáva žalovanému do pozornosti ustálenú súdnu prax (vrátane relevantnej judikatúry ESD).

35. Ustálená súdna prax (vrátane relevantnej judikatúry ESD) ukladá súdu v spotrebiteľskej veci skúmať existenciu neprijateľných zmluvných podmienok bez ohľadu na konkrétnu fázu alebo typ konania (nevynímajúc ani vykonávacie, resp. exekučné konanie) alebo prípadnú pasivitu spotrebiteľa s cieľom zamedziť, aby sa od spotrebiteľa vymohli plnenia, ktoré majú základ v neprijateľných zmluvných podmienkach, keď na neprijateľnosť zmluvných podmienok je súd povinný prihliadať z úradnej povinnosti (pozri napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/146/2011 zo dňa 13.10.2011 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 46/2012, sp. zn. 3MCdo/11/2010 zo dňa 26.09.2011 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 47/2012, sp. zn. 6Cdo/105/2011 zo dňa 10.10.2012 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 66/2013 a sp. zn. 5Cdo/230/2011 zo dňa 18.09.2012 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 68/2013, ale aj uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1MCdo/15/2012 zo dňa 22.05.2013, sp. zn. 2Cdo/239/2012 zo dňa 30.04.2013, sp. zn. 4Cdo/88/2013 zo dňa 24.10.2013, sp. zn. 5MCdo/25/2012 zo dňa 12.06.2013, sp. zn. 7Cdo/235/2012 zo dňa 12.06.2013 a mnohé iné; pozri aj uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I.ÚS/381/2012 zo dňa 22.08.2012, sp. zn. II.ÚS/545/2010 zo dňa 09.12.2010 a sp. zn. IV.ÚS/60/2011 zo dňa 03.03.2011 ako aj rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie vo veciach zn. C-76/10 Pphotovost', s.r.o. proti Y. I. zo dňa 16.11.2010, zn. C-240/98 až 244/98 Océano Grupo Editorial SA a iní proti Rocío Murciano Quintero a iní zo dňa 27.06.2000, zn. C-473/00 Cofidis SA proti Jean-Louis Fredout zo dňa 21.11.2002 alebo zn. C-426/05 Max Rampion a iní proti Franfinance SA a iní zo dňa 04.10.2007).

36. Cieľ, ktorý sleduje článok 6 ods. 1 smernice Smernica Rady 93/13/EHS, nemožno dosiahnuť, pokiaľ by sami spotrebiteľia boli povinní namietat' nekalý charakter zmluvnej podmienky, a že účinnú ochranu spotrebiteľa možno zaručiť, len ak je vnútroštátnemu súdu priznaná možnosť posúdiť ex offo takúto podmienku. Súdny dvor vo veci C-168/05, Mostaza Claro spresnil a zdôraznil, že ide o kogentné ustanovenie, ktoré vzhľadom na nerovné postavenie jednej zo zmluvných strán smeruje k nahradeniu formálnej rovnováhy, ktorú zmluva nastoľuje medzi právami a povinnosťami zmluvných strán, skutočnou rovnováhou, ktorá medzi nimi môže znovu zaviesť rovnosť.

37. Je celkom zrejmé, že vnútroštátna právna úprava (kogentnosť úpravy spotrebiteľských vzťahov za účelom ochrany spotrebiteľa) i právna úprava Spoločenstva prezumuje skutkovú i právnu nevedomosť spotrebiteľa, vzhľadom na špecifiká právneho vzťahu medzi veriteľom a spotrebiteľom. Žalobca v tejto súvislosti trvá na argumentácii uvedenej v podaní zo dňa 25.04.2018 v predmetnej veci, v rámci obsahu ktorej reagoval na námietku premlčania vznesenú žalovaným. Žalobca sa stotožňuje s právnym záverom súdu o tom, že námietka premlčania žalovaného je nedôvodná.

38. Žalovaný napáda konajúci súd bezpredmetnými úvahami neuvedomujúc, že ak žalovaný vzniesol námietku premlčania v rámci subjektívna lehoty je to práve žalovaný koho zaťažuje dôkazné bremeno. Žalovaný vzniesol námietku premlčania nie v dôsledku toho, že by sa spotrebiteľ skutočne dozvedel už skôr o vadách zmluvy, žalovaného námietka je „In eventum“ alebo inak povedané, pre prípad, že súd posúdi Zmluvu ako bezúročnú, bude sa plnenie krátiť pre „nepreukázanú“ vedomosť spotrebiteľa. Totiž sám žalovaný je o svojej Zmluve presvedčený, čo vyplýva aj z jeho podaní aj z odvolania, že táto Zmluva je bezvadná, v žiadnom prípade nemôže byť bezúročná.

39. Teda zhrnúc uvedené žalovaný ako odborne spôsobilá osoba pôsobiaca na bankovom trhu desaťročia nevie, že Zmluva je právne vadná, ale spotrebiteľ, ktorý riadne plnil a splnil všetky žalovaným požadované plnenia „vedel“, že plniť nemusí a dobrovoľne ukracoval svoj majetok v prospech žalovaného. Na základe uvedeného má za to, že žalovaný neuviedol žiadne dôvody, ktoré by boli spôsobilé zmeniť rozhodnutie súdu I. stupňa. Žalobca považuje rozsudok za vecne a právne správny a s výrokom rozhodnutia sa v plnom rozsahu stotožňuje.

40. Žalobca navrhuje, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil ako vecne správny a zaviazal žalovaného na náhradu trov prvostupňového i odvolacieho konania vo výške 100 %.

41. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie proti rozsudku bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou stranou v spore, v neprospech ktorej bolo rozhodnuté (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 367 ods. 3 CSP), vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie bez potreby zopakovania či doplnenia dokazovania (§ 383 a § 384 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

42. Z obsahu spisu vyplýva, že strany sporu uzavreli Zmluvu o aktivácii Bankomatky Quatro, na základe ktorej poskytol žalovaný žalobcovi úverový rámec do výšky 900 eur. Zároveň bola dohodnutá štandardná mesačná splátka 30 eur, pri ročnej úrokovej sadzbe 22,80 %. Termín splátok na 1 -15 deň v kalendárnom mesiaci, keď presný termín splatnosti je 45 deň od 1. dňa predchádzajúceho mesiaca. Ďalej bola uvedená RPMN 27,46 %, celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom pri čerpaní sumy 900 eur boli 532 eur a celkovú čiastku, ktorú by spotrebiteľ mal zaplatiť je 1.432,38 eur.

43. Súd prvej inštancie skonštatoval, že Zmluva neobsahovala náležitosti spotrebiteľskej zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. a), b), d), f), g), j), i) zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch.

44. Spotrebiteľ musí byť pred uzavretím zmluvy o úvere dôkladne informovaný. Na to, aby sa spotrebiteľ mohol rozhodnúť na základe úplnej znalosti veci, musia sa mu pred uzavretím zmluvy o úvere poskytnúť primerané informácie o podmienkach a nákladoch spojených s úverom a o jeho povinnostiach, ktoré spotrebiteľ môže zväziť. Aby bolo zabezpečené, že spotrebiteľ bude mať vždy dostatok relevantných informácií pre svoje rozhodnutie, zákonodarca v § 9 citovaného zákona vymenúva zákonné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Cieľom zákonodarcu pod hrozbou uvedeného následku teda bolo donútiť dodávateľov - veriteľov, aby stanovené náležitosti - údaje v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvádzali a zároveň dodržiavali písomnú formu zmluvy. Vychádzajúc z uvedeného teologického výkladu by bolo nelogické, ak by zákonodarca hodlal postihnúť následkom bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru iba tie úvery resp. zmluvy, ktoré by nemali písomnú formu a zároveň neobsahovali kumulatívne všetky náležitosti podľa citovaného zákona. V takom prípade by totiž veriteľovi ako dodávateľovi stačilo iba dodržať písomnú formu a v zmluve neuviesť ani jedinú z vymenovaných náležitostí a následku bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru by sa tým vyhol, a to napriek tomu, že písomná zmluva by zákonom predpísané náležitosti neobsahovala. Účel zákonodarcu dosiahnuť, aby dodávateľ bol povinný oboznámiť spotrebiteľa so všetkými relevantnými údajmi potrebnými pre zváženie úveru by sa tým nedosiahol a zmysle tejto úpravy právnej normy nebol naplnený. Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd je toho názoru, že s poukazom na znenie § 11 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch je potrebné vykladať tak, že absencia či písomnej formy alebo už len jednej z náležitostí vymenovaných v § 11 ods. 1 citovaného ustanovenia spôsobuje, že predmetný úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov.

45. V prvom rade je potrebné uviesť, že strany sporu uzavreli Zmluvu o aktiváciu kreditnej platobnej karty Quatro dňa 08.07.2011, na základe ktorej bol žalobcovi poskytnutý úverový rámec 900 eur, ktorý mohol žalobca čerpať. Úverový rámec na kreditnej karte znamená, že žalobca mohol postupne čerpať finančné prostriedky do dohodnutej sumy a žalovaný ich do tejto dohodnutej sumy dopĺňal, t.j. nešlo o jednorazovo poskytnutý úver vo výške 900 eur, ktorý by mal žalobca vrátiť v konkrétnom počte splátok. K náležitosti zmluvy podľa písm. f) - doba trvania zmluvy o úvere: Túto dobu vykladáme ako dobu, na ktorú je zmluva uzatvorená (môže ísť aj o neurčitú dobu). Nejde teda o dobu aktuálneho čerpania konkrétneho

„debetu“ alebo „kreditu“. Takýto druh zmlúv je teda zvyčajne a aj v tomto prípade bola zmluva uzavretá na dobu neurčitú a pokiaľ dlžník pravidelne spláca dlžnú sumu, veriteľ mu vždy úverový kredit dopĺňa, preto nebolo opodstatnené tvrdenie súdu prvej inštancie, že by zmluva neobsahovala náležitosť v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. f) zák. č. 129/2010 Z. z., keďže zmluva bola uzavretá na dobu neurčitú. V ZoSÚ sa na revolving spravidla vzťahujú ustanovenia o povolenom prečerpaní.

46. Pokiaľ ide o údaj RPMN je možné vyvodiť a stotožniť sa s názorom súdu prvej inštancie v tom, že Zmluva neobsahovala náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. j), ale len indikatívny výpočet. Veriteľ uviedol indikatívny výpočet RPMN, ale tak ako podotkol žalobca, v prípade jeho výpočtu sa vychádza z toho, že klient vyčerpá úver dňa 1.07.2011, avšak k uzatvoreniu samotnej zmluvy prišlo až dňa 08.07.2011. Z vyššie uvedeného preto je dôvodné tvrdenie súdu prvej inštancie ohľadom nedostatku náležitosti zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. j) z. č. 129/2010 Z. z., to je uviesť ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

47. V prejednávanej veci sa odvolací súd stotožňuje s argumentáciou súdu prvej inštancie i v tom, že zmluva medzi stranami sporu neobsahovala údaj podľa § 9 ods. 2 písm. i) zák. č. 129/2010 Z. z., a to najmä podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny. V zmluve je síce uvedená štandardná úroková sadzba, avšak už ďalšie náležitosti v zmysle daného ustanovenia nie.

48. Z obsahu Zmluvy o aktiváciu kreditnej platobnej karty Quatro vyplýva, že táto neobsahuje ani náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. a) zák. č. 129/2010 Z. z., to je druh spotrebiteľského úveru. Žalovaný síce namieta, že špecifikácia úveru (druh poskytnutého úveru) sa jasne nachádza nie len v obchodných podmienkach ako platnej právnej súčasť Zmluvy o úvere, ale nad rámec je tento údaj uvedený aj vo formulári s názvom Štandardné Európske informácie o spotrebiteľskom úvere (ďalej ako „Formulár“) v časti 2. Opis hlavných vlastností spotrebiteľského úveru. Je nutné uviesť, že podstatné náležitosti zmluvy majú byť obsiahnuté v samotnej zmluve tak, aby boli jasné a pre spotrebiteľa zrozumiteľné.

49. S ostatnými argumentmi (pokiaľ ide o náležitosti zmluvy) sa už odvolací súd nezaoberal, pretože na uvedený záver súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru postačuje nenaplnenie čo i len jedného z predpokladov náležitosti zmluvy o úvere podľa § 9 ods. 2, s poukazom na § 11 ods. 1 ZoSÚ. Preto z vyššie uvedených dôvodov je možné konštatovať, že úver poskytnutý žalobcovi na základe Zmluvy o aktivácii Bankomatky Quatro je možno v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. a) a b) zák. č. 129/2010 Z. z. považovať za bezúročný a bez poplatkov.

50. Pokiaľ išlo o odvoláciu námietku žalovaného v tom, že nemal možnosť sa vyjadriť k súdom konštatovaným nedostatkom zmluvy, nakoľko v priebehu celého prvoinštančného konania nebola žalobcom absencia predmetných náležitosti v Zmluve o úvere tvrdená a tak ich spoločnosť nemala reálnu možnosť (a ani dôvod) sa voči tomuto akýmkoľvek účinným spôsobom brániť, tu odvolací súd poukazuje na to, že na niektoré nedostatky poukazoval žalobca nielen v žalobe, ale i vo vyjadrení zo dňa 26.04.2018, s ktorým bol žalovaný oboznámený na pojednávaní dňa 15.05.2018. V predmetnom vyjadrení žalobca poukazoval na nedostatky spotrebiteľskej zmluvy s tým, že v tejto absentoval údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov, ročnej úrokovej sadzbe, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, priemernú RPMN, celkovú čiastku splatnú spotrebiteľom, druh spotrebiteľského úveru a vyjadril sa i k vznesenej námietke premlčania. Nakoľko s vyššie uvedenými dôvodmi, pre ktoré bolo možné považovať úver za bezúročný a bez poplatkov bol žalovaný oboznámený, nemožno konštatovať, žeby žalovanému bola odňatá možnosť konať pred súdom, preto táto odvolacia námietka žalovaného nebola dôvodná.

51. Ďalšou odvolacou námietkou žalovaného bolo nesprávne právne posúdenie námietky premlčania vznesenej žalovaným a nezrozumiteľnosťou a nepreskúmatelnosťou rozhodnutia súdu prvej inštancie.

52. Pre rozhodnutie o odvolacích námietkach žalovaného vzhľadom na námietku premlčania vznesenú v konaní bolo podstatným, či sa nároky žalobcu uplatnené v tomto konaní (nároky na vydanie bezdôvodného obohatenia sa plnením bez právneho dôvodu - žalobca totiž žalovanému plnil viac, ako

bol jeho záväzok vydať mu plnenie podľa § 451 ods. 1 OZ) premlčujú v objektívnej trojročnej alebo 10 ročnej dobe a odkedy začala plynúť žalobcovi subjektívna premlčacia doba toho, ktorého nároku, ktorá je v takomto prípade dvojročná.

53. Podľa § 451 ods. 1 OZ, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

54. Podľa § 458 ods. 1 OZ, musí sa vydať všetko, čo sa nadobudlo s bezdôvodným obohatením.

55. Podľa § 107 ods. 1 a ods. 2 OZ, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za 2 roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil (1). Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za 3 roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za 10 rokov odo dňa, keď k nemu došlo (2).

56. V zmysle vyššie uvedeného, subjektívna premlčacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia je dva roky a začína plynúť odo dňa, keď sa oprávnený dozvie o tom, že došlo k obohateniu na jeho úkor a kto sa na jeho úkor obohatil. Vyžaduje sa skutočná (preukázaná vedomosť oprávneného a teda nestačí, že mal možnosť sa potrebné skutočnosti dozvedieť aj skôr (tu pozri aj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 14.8.2007 spisovej značky 30Cdo 2758/2006). Pod poznatkami však § 107 ods. 1 OZ nemá na mysli znalosť právnej kvalifikácie, ale len znalosť skutkových okolností, z ktorých možno zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie vyvodiť (tu pozri aj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27.9.2000 spisovej značky 20Cdo 927/98). V zmysle ustálenej súdnej praxe o vzniku bezdôvodného obohatenia sa oprávnený dozvie vtedy, keď má k dispozícii údaje, ktoré mu umožňujú podať žalobu o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, t.j., keď nadobudol vedomosť o rozsahu bezdôvodného obohatenia (o jeho výške - nárok na bezdôvodné obohatenie totiž tvorí jeden celok, jeden nárok na plnenie) a o osobe obohateného, pričom nie je rozhodujúce, že už predtým mal možnosť sa dozvedieť skutočnosti, na základe ktorých si mohol urobiť úsudok o vzniku bezdôvodného obohatenia a jeho výške. Relevanciu má teda to, keby sa dotknutá osoba dozvie, že plniť nemala (tu pozri aj uznesenie Ústavného súdu SR I. ÚS 430/2028 z 5. decembra 2018).

57. Pokiaľ ide o začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby, v prípade postupného obohacovania sa rozhodujúce je, kedy bezdôvodné obohatenie skončilo - tu pozri aj uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 47/2019 z 30. januára 2019. Od zaplatenia / zrazenia poslednej splátky tohto, ktorého dlhu začala plynúť objektívna premlčacia doba pre nárok žalobcu na vydanie jeho bezdôvodného obohatenia sa.

58. Pokiaľ ide o samotnú dĺžku objektívnej premlčacej doby, táto je v zásade 3 ročná, len v prípade úmyselného bezdôvodného obohatenia je 10 ročná.

59. V prejednávanej veci z vykonaného dokazovania vyplynulo, že bezdôvodné obohatenie sa na strane žalovaného vzniklo plnením záväzku žalobcu vrátiť žalovanému bezdôvodné obohatenie sa na jeho úkor prijatím plnenia - finančných prostriedkov poskytnutých mu žalovaným bez právneho dôvodu - bez akejkoľvek relevantnej zmluvy. V konaní bolo preukázané, že žalobca svoje záväzky (v zmysle § 458 ods. 1 OZ) plnil.

60. Z vykonaného dokazovania tiež vyplynulo, že žalobcovi bol poskytnutý úver vo výške 1.309,36 eur a žalovanému plnil 1.990 eur.

61. Žaloba zo strany žalobcu bola podaná 07.06.2017, pričom podľa prehľadu operácií na bankovom účte žalobcu (č.l.14) vyplýva, že od 07.06.2014 (v rámci objektívnej trojročnej premlčacej lehoty) plnil žalobca žalovanému 970 eur (dňa 13.06.2014 uhradil 30 eur, 29.07.2014 uhradil 700 eur a následne 210 eur). Najneskôr 20.12.2016 (dátum predsporovej výzvy adresovanej veriteľovi) sa žalobca dozvedel skutočnosti, na základe ktorým si mohol urobiť úsudok o vzniku bezdôvodného obohatenia, teda týmto dňom začala plynúť subjektívna lehota na vydanie bezdôvodného obohatenia. Z uvedeného vyplýva, že nárok žalobcu na zaplatenie žalovanej sumy nebol premlčaný, preto rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorý žalobe žalobcu v celom rozsahu vyhovel bol vecne správny.

62. V súvislosti so žalovaným namietaným prejavom nespokojnosti s rozsudkom okresného súdu odvolací súd ešte konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl.

46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a bez znakov arbitrárnosti, čo v danom prípade splnené bolo. Pokiaľ aj súd prvej inštancie nedal odpoveď na všetky argumenty žalovaného, tieto v relevantnej časti doplnil odvolací súd.

63. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu argumentáciu odvolateľa, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie rozsudku súdu prvej inštancie, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

64. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v súlade s § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

65. Žalobca má voči žalovanému podľa § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov odvolacieho konania, ktoré si riadne uplatnil v plnej výške, preto mu ich náhradu odvolací súd priznal. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

66. Senát odvolacieho súdu tento rozsudok prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).